

บทนำ

ฝนตก...ฝนตก...ฝนตก -_-;;

ฉันเกลียดฝน!

เฉอะแฉะ เฉอะแฉะ!

ฉันเดินถือร่มข้ามทางม้าลายอย่างหัวเสีย ปาร์ตี้ฉลองจบเกรด
สิบสองของฉันต้องล่มลงเพราะฝนนี้แหละ วันนี้ฉันต้องไปปาร์ตี้บาร์บีคิว
ที่บ้านเพื่อนแล้วสังสรรค์อย่างมีความสุข แต่...ฝนตกค่ะ!

...หงุดหงิดจริงๆ =O=^

หลังจากข้ามทางม้าลายแล้วฉันก็เดินผ่านตรงเขตก่อสร้างที่กำลัง
สร้างห้างยักษ์อภิมหาใหญ่และแสนจะไฮโซ บ้ายเขตก่อสร้างจึงมีรูปแบบ
ต่างๆ มากมาย ฉันต้องเดินผ่านพวกป้ายสวยๆ นี้ไปที่สถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน
เพื่อกลับบ้าน ออกจากบ้านเสียเที่ยวจริงๆ เลย!

เอ๊ะ...('')

ฉันหยุดฝีเท้าเมื่อเห็นร่างสูงๆ ที่ถือร่มสีดำยืนอยู่ตรงหน้าป้าย
โฆษณาขนาดใหญ่ป้ายหนึ่ง ฝนตกแถมเปลี่ยวๆ แบบนี้ชักน่ากลัวแล้วดิ
ถึงฉันจะไม่ได้สวยเลิศแต่ก็มีเสน่ห์น่ามอง (เอ่อ -O-;) แบบนี้ฉันตรา

8

จริงๆ...รีบๆ เดินดีกว่า... ฉันจับตามองเขาคนนั้นไว้ไม่ให้คลาดสายตาเผื่อว่าถ้าเขาแสดงท่าทีพิรุณออกมา ฉันจะได้หนีได้เลยใจ (>_<)

ขณะที่สายตาฉันมองที่เขา ผู้ชายคนนั้นก็หันหน้ามา ร่มสีดำที่ค่อยๆ เคลื่อนออกเผยให้เห็นใบหน้าได้ร่ม...

...และใบหน้านั้นก็ทำเอาฉันเกือบหยุดหายใจ...

...นัยน์ตาสีเทาของเขา

...ริมฝีปากสีแดงสดของเขา

...ใบหน้าเรียวๆ ของเขา

...ผิวที่ขาวซีดของเขา

...เส้นผมสีฟางของเขา

...ทุกอย่างที่เป็นเขา...ทำเอาฉันถูกสะกดอยู่ตรงนั้น...

...ผู้ชายอะไร...หล่อ...สุด...สุด...สุด...สุด...

บรีนนน!!!

ซ่า~!!!

ฉันล้มผัสถึงความเย็นเยียบที่หนาวยะเยือกตั้งแต่เอวจนถึงตาตุ่ม ชุดวันพีชสีเหลืองสดของฉันเพิ่งถูกรถคันหนึ่งแล่นผ่านด้วยความเร็วสูง... และ...น้ำในแอ่งน้ำตรงริมขอบถนนที่ถูกรถคันนั้นพุ่งใส่ก็ย้ายจากบนพื้นมาอยู่บนตัวฉันแทน

=O=!!!

ฉันสะดุ้งตื่นจากภวังค์และก้มลงสำรวจความเสียหายของตัวเอง ชุดวันพีชราคาสองพันห้าของช้านนน! TOT ใ้อู๊ ไม่นะ ตอนนี้น้ำดำๆ บนพื้นกระจายอยู่เต็มชุดไปหมด แยกแล้ว...แยกแล้ว...ฉันมองซ้ายมองขวาอย่างทำอะไรไม่ถูกแล้วก็นึกถึงต้นเหตุที่ทำให้ฉันยืนนิ่งอยู่ตรงนี้ได้เลยรีบเงยหน้าไปมองเขา ผู้ชายคนนั้นยืนมองฉันอยู่ด้วยแวตาดะลิ่งงันอย่างงงๆ แล้วหลังจากนั้นก็...

"ฮึ..."

...แสบะยั่ม

...แค่แสบะยั่มยังดูดีเลย -O-;

ถ้าเป็นนิยายฆาตกรรม...เขาจะพุ่งเข้ามาแล้วเอามีดกะชวกใส่ฉัน
ถ้าเป็นนิยายสืบสวน...เขาจะตามหาว่าเจ้าของรถแข่งขยวนั้นคือใคร
ถ้าเป็นนิยายแฟนตาซี...เขาจะเสกให้ชุดฉันแห้งในทันใด
ถ้าเป็นนิยายหวานแหวว...เขาจะเดินเข้ามาแล้วเอาผ้าเช็ดหน้าให้
ฉัน (ซึ่งฉันคิดว่าเป็นผ้าเช็ดตัวจะดีกว่า --)

แต่...เขาคอนันแค่แสะยะยิ้มแล้วก็เดินจากไป...

แสะยะยิ้มแล้วเดินจากไป...

แสะยะยิ้มแล้วเดินจากไป...

แสะยะยิ้มแล้วเดินจากไป...

...ไม่สนใจเลย...ไม่สนใจเลยยยยย

...นี่เป็นนิยายรักจริงๆ หรือเปล่าอะ! =O=^

ฉันยืนน้อยใจในชะตากรรมของตัวเองอยู่ตรงนั้น ไม่นานก็รู้สึก
อับอายที่กระโปรงทูเรคแบบนี้ บางทีฉันควรจะหยุดความฝันเกี่ยวกับ
ผู้ชายหล่อๆ คนนั้นไว้แล้วกลับบ้านไปอาบน้ำก่อนที่เช็อะจะมีบจะไต้เข้า
มาทางผิวนาง...ยังงั้นอะ...ผู้ชายหล่อๆ คนนั้นกับฉันก็ไม่มีทางได้เจอกัน
อีกหรอก --;

ฉันเงยหน้าขึ้นมองป้ายโฆษณาที่เขามอง มันเป็นรูปของผู้หญิง
ชาวตะวันตกหน้าตาสวยที่ไว้ผมบ๊อบเกือบเท่าตึงหูและใส่ชุดสีดำแดง...
สวยจังเลย +_+ มิน่าละเขาถึงได้มองตาค้าง เพราะแบบนี้เอง...

ซีป!

เอ๊ะ O.O

ฉันสะดุ้งเมื่อเดินผ่านป้ายนั้นแล้วเหยียบไปโดนอะไรนี่มๆ หวังว่า
คงไม่ใช่ชากคางคกตายหรือหนูขึ้นอืดหรอกนะ TOT ฉันรวบรวมความ
กล้าแล้วก้มหน้าลงไปดูก็พบกับ...

...ผ้าเช็ดหน้า?

ผ้าเช็ดหน้าของใครนะ...ของ...ของเขาหรือเปล่า -*-;

ฉันมองผ้าเช็ดหน้าที่เปียกชุ่มผืนนั้นแล้วค่อยๆ ก้มลงไปหยิบมันขึ้น
มา ตัวอักษรภาษาอังกฤษสีทองที่ปักอยู่บนผ้าเช็ดหน้าอ่านได้ว่า...

10

'Holy Angel University'

...มหาวิทยาลัยเอกชนที่ไฮโซสุดๆ นี่นา

หรือนี่จะเป็นลิขิตของฟ้า...

เอ่อ...เพื่อเจ้าอะฉันเนี่ย -O-; แต่...มันก็น่าคิดอยู่นะ สงสัยจะเป็น
ผ้าเช็ดหน้าของเขาแน่ๆ หมายความว่าเขาอยู่มหาวิทยาลัยนั่นนั่นหรือ...

...นั่นนี่ตาสี่เทาของเขา...ยิ่งคิดแล้วยิ่งรู้สึกหวั่นๆ ในใจ...บางทีฉัน
ควรจะไปสืบดู...

เพราะนี่คือลิขิตของฟ้ายังไงล่ะ!

(ยังไม่เลิกเพื่อเจ้าอีก!)

1

ฉันเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย Holy Angel University แล้วนะ
=O=///

เหตุผลนะหรือ...โธ้ยๆ อย่าเพิ่งคิดว่าฉันบ้าผู้ชายถึงขนาดเข้า
มหาวิทยาลัยนี่นะ! ก็คณะออกแบบแฟชั่นของที่นี้ดังมากนี่นา ฉันเองก็
อยากเรียนด้านนี้พอดีเลยได้จังหวะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนแดนหู
ที่มีงบเยอะแยะสำหรับกิจกรรม แถมยังเปิดกว้างสู่ต่างชาติ ได้กับได้เห็นๆ!

นับตั้งแต่วันที่ฉันเจอผู้ชายปริศนาหน้าตาดีสุดๆ คนนั้น นี่ก็ผ่านมา
...สี่เดือนแล้วนะ =O=; หลังจากวันนั้นฉันก็ไปยืนรอตรงนั้นเกือบทุกวัน
เพื่อที่จะคืนผ้าเช็ดหน้าให้เขา แต่เขาก็ไม่มาสักที...สงสัยฟ้าจะเพิ่มอุปสรรค
-O-!

ฉันไปสืบเรื่องราวของเขามาเรียบร้อยแล้ว ดูจากรูปพรรณสัณฐาน
ของเขาแล้วต้องเป็นหนึ่งในพวกดาวเด่นของมหาวิทยาลัยแน่ๆ เพราะ
ฉะนั้น...ไม่ยากเลย -.-!

เขาชื่อซีเปีย เรียนอยู่ปีสองของไฮลิ์แอนเจิ้ล คณะอินที่เรียดีไซน์
อายุสี่สิบ ชอบสีชาวดำ เทา เกลียดวันจันทร์เพราะไม่ชอบไปเรียน แฝ
อาหารทะเลโดยเฉพาะหอยนางรม วันเกิดอยากรู้แต่หาไม่เจอ -.-; ข้อมูล

ลำดับที่ได้มาคือเขาอะ...เจ้าชู้สุดๆ! เปลี่ยนผู้หญิงเป็นว่าเล่น ไม่เคยอยู่นิ่งกับใครนานๆ ไม่ว่าจะถามใครคนไหนก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาเป็นผู้ชายที่น่าอิจฉาที่สุดในมหาวิทยาลัยแสนไฮโซแห่งนี้

...ยิ่งฟังเรื่องของเขามากเท่าไร เส้นเลือดในตัวฉันก็ยิ่งเต้นตุบๆ ด้วยความรู้สึกตื่นเต้น

ลองนึกเล่นๆ คุณะ...ถ้าสมมติว่าฉันได้คบกับเขาขึ้นมา ก็คงมีแต่คนอิจฉา...ผู้หญิงทุกคนจะมองที่ฉันแล้วกระซิบกระซาบไล่หลังเพราะฉันได้ครอบครองผู้ชายที่พวกหล่อนอยากจะแต่ต้องใจจะขาด ฉันจะกลายเป็นผู้หญิงที่น่าอิจฉาที่สุดในมหาวิทยาลัย แค่นี้ก็รู้สึกว่าร่าเริงได้แล้ว >O<~

...ฉันไม่ได้พูดเล่นนะ --;

ไม่มีการเพ้อเจ้ออีกต่อไป!

ฉันวางเป้าหมายแล้วว่าถ้าเข้ามหาวิทยาลัยเมื่อไหร่ ฉันจะทำตัวเป็นเพชรชิ้นใหม่ที่สวยใสและน่าจับตามอง แล้วสักวันฉันก็ต้องได้เจอกับเขา และวันนั้นแหละจะเป็นวันที่เขาตกอยู่ในเงื้อมมือของฉัน...โธะๆๆ ตอนที่ฉันเล่าให้พริ้ม (เพื่อนสนิท) ฟัง ยัยนั่นพูดว่า...

'เพ้อเจ้อ =O='

และ...

'เป็นไปไม่ได้หรอก'

และ...

'แกจะไปทำศัลยกรรมหรือ -O-'

...ทำโธะ! ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งจะสวยขึ้นมาไม่ได้เลยหรือไง!

-*-

ฉันจะพิสูจน์เองว่ามันเป็นไปได้!

Triple Nine Apartment

ฉันยืนมองป้ายเก่าๆ โทรมๆ ของอพาร์ทเมนต์ที่จะกลายเป็นที่อยู่ใหม่ของฉันตั้งแต่นั้นไปตลอดจนเรียนจบ ฉันไม่ได้อยากมาอยู่ที่นี้หรอกนะ แต่...

12

'อยากเรียนนักไม่ใช่หรือใจโฮลี่เองเจ็ลอะไรนั่นนะ ค่าเทอมก็แพง อยู่ก็ไกล งั้นก็เชิญอยู่อพาร์ทเมนต์ไปเถอะนะ พี่รับส่งไม่ใช่หรอก!'

มันคือคำพูดของพี่ชายที่อายุห่างกันสิบปีของตัวเองแหละ พ่อกับแม่ฉันทำงานอยู่ที่กาสิโนในมาเก๊า ฉันอยู่กับพี่ชายมาตั้งแต่เด็ก เปรียบเหมือนพ่อลูกกันเลยแหละ พี่บีย่อยี่สิบแปดปีแต่ทำตัวเหมือนผู้ชายวัยสามสิบหก ลงฟุง พี่ชายฉันเป็นเจ้าของบริษัททัวร์เล็กๆ ที่อาศัยเงินทุนของพ่อแม่ แต่ยังไม่ค่อยใช้จ่ายส่วนใหญ่นในชีวิตฉันก็พี่บียอกนะแหละ...

แต่...หลังๆ มานี้ฉันแอบโทรไปขอเงินแม่มาเพิ่มเพราะ...แหม...ฉันมีแผนการยิ่งใหญ่ขนาดนั้นจะให้เอาแต่ค่าขนมที่พี่บียให้ก็ไม่มีทางพอหรอก ยัยพริ้มที่ดูถูกฉันไว้จะต้องคิดใหม่แน่ๆ ฮีๆ

ฉันเปลี่ยนทรงผมใหม่โดยกลั่นใจตัดผมยาวที่ไว้มาเป็นปี่ๆ เป็นทรงบ๊อบแบบเดียวกับที่ผู้หญิงในป้ายโฆษณาตัด ฉันกันคิ้ว (ทั้งๆ ที่ตลอดสิบแปดปีไม่เคยสนใจเลย =O=) และฉันก็เริ่มเรียนรู้ที่จะแต่งหน้าแล้วด้วย! เสื้อผ้าเก่าๆ ที่ดูเด็กๆ ก็รื้อทิ้งและซื้อใหม่ทั้งหมด ไม่ใช่แค่เงินแม่อย่างเดียวหรอกนะ ฉันยังต้องทำงานพิเศษเพื่อเก็บเงินมาเป็นค่าเครื่องสำอางด้วย เฮ้อ...จะเป็นสาวสวยนี้มันยุ่งยากขนาดนี้เลยหรือไง --!

ฉันเพิ่งย้ายเข้ามาที่อพาร์ทเมนต์นี้เป็นวันแรก เมื่อเดือนที่แล้วฉันมาเซ็นสัญญาเช่ากับพี่บีย แล้ววันนี้ฉันก็นัดกับเฮียด้วง (เจ้าของอพาร์ทเมนต์) ไว้ว่าจะมาเอากุญแจห้องและกุญแจสำรอง เพอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ย้ายมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว (พี่บียเป็นคนจัดการเพราะฉันมัวแต่เอาเวลาไปเปลี่ยนแปลงตัวเอง ฟังดูเป็นน้องทรพีจริงๆ --;;)

พอเดินเข้ามาก็เห็นเฮียด้วงนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงริมรั้วของอพาร์ทเมนต์ ฉันรีบเดินเข้าไปหาเพราะอยากเข้าห้องใจจะขาด กระเป๋าเสื้อผ้ากับเครื่องสำอางนี่หนักชะมัด!

"เฮียด้วงคะ" ฉันเรียก เฮียด้วงจึงเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือพิมพ์ "ครับ?" เฮียด้วงเบิกตากว้างทำหน้าเหลอหลออย่างงงๆ จงงงอะไร =O=;

"คือ...ลีมาเอากุญแจห้องนะคะ ที่นัดกัน..."

"กุญแจห้อง...นัดกัน...เฮ้! นี่...หนูลีหรือกหรือ 〇_〇"

"คะ -_-"

"จริงหรือเนี่ย ไม่เจอกันแค่สองสามอาทิตย์ ไตเป็นสาวขนาดนี้เลยหรือ"

...เฮ้ะ หมายความว่ายังไงนะ -*-

"แหะๆ ^_^;" ฉันท้อมเก้อๆ เฮียด้วงหยิบกุญแจห้องที่อยู่ในกระเป๋าทางเกงส่งให้ฉัน

"สวยขึ้นนะเนี่ย เฮียจำแทบไม่ได้แน่ะ"

"งั้นหรือคะ ^o^"

...เป็นนิมิตหมายอันดีสินะ >_<

"ขอบคุณมากคะเฮีย" ฉันทขอบคุณแล้วรีบเดินเข้าไปในตึก สุๆๆ แบบนี้ก็เป็นเรื่องดีสินะ ฉันทู้สึกเหมือนว่าร่างกายขยายใหญ่ขึ้นเพราะคำชม ฉันทไม่ได้เข้าข้างตัวเองเกินไปสินะว่าตัวเองสวยขึ้นเยอะ โห้ๆ ^o^

ฉันทเดินผ่านชั้นหนึ่งที่มีตู้จดหมายเป็นช่องๆ เก้าช่องตามหมายเลขห้องทั้งเก้าห้อง แล้วขวามือก็คือห้องซักผ้าที่มีเครื่องซักผ้าหยอดเหรียญเก้าๆ สองเครื่อง...

แกร๊ก~

"ผมกำลังจะไปทำงานสายแล้ว เพราะคุณพี่สาวนะแหละ"

"ใครใช้ให้นายนอนตื่นสายละ วันนี้ฉันทไม่มีงานก็ไม่ต้องรีบตื่น แล้วทำไมฉันทต้องตื่นมาปลุกนายด้วยละ -_-^"

ประตูห้องหมายเลขหนึ่งเปิดออกพร้อมกับผู้หญิงและผู้ชายคู่หนึ่งที่เถียงกันเสียงดัง หล่อจ้ง 〇.〇 อีกคนก็สวย...เฮ้ะ ฉันทว่าสองคนนี้น่าตาคุ้ๆ นะ แต่...นี่ก็ไม่ออกแะะ -*-

"อู๊ป 〇.〇" ผู้ชายคนนั้นหันมาเจอฉันทที่กำลังมองเขาอยู่ ใ้อ...หล่อเป็นบ้า! (♥_♥) เขามองฉันทนิ่งๆ และหรีตาลงอย่างพิณีจพิเคราะห์ มองแบบนี้ฉันทก็เขินแยดี =〇=///

"เฮ้!"

14

ปุป!

ผู้หญิงที่อยู่กับเขาร้องเสียงดังแล้วเอามือฟาดหัวเขาแรงๆ จนผู้ชายคนนั้นแทบจะเซมาโดนฉันทัน

"ว๊ - -"

"ครับๆ ไปทำงานแล้วครับ =O=;;"

"ไม่ต้องมาทำไขสือเลย!" ผู้หญิงสวยๆ ที่มีรูปร่างน่าพุดนั้นพูดขณะที่มองผู้ชายคนนั้นด้วยสายตาไม่พอใจสุดๆ เอ๊ะ เพราะฉันทหรือเปล่า เกิดมาไม่เคยเจอสถานการณ์แบบนี้มาก่อนเลยนะเนี่ย >_<///

"นิดหน่อยน่า~"

"-O-^"

"ผมไปทำงานแล้วนะคุณพี่สาว ^O^"

"ไปไหนก็ไป"

"ผมไปแล้วจะเหงา =^="

"ฉันทไม่เหงาแน่ ไม่ต้องห่วง ^_^"

"หมายความว่าไง หรือว่าแอบนัดกับ &^%#\$*&"

ฉันทเดินหลบมาเพราะเห็นว่าคู่วักหน้าตาดีนั่นกำลังเริ่มเข้าโหมดโลกส่วนตัวที่ฉันทรู้สึกเป็นส่วนเกิน เขาหล่อจัง...ถ้าไม่มีผู้หญิงคนนั้นก็คงจะดีแต่เอ๊ะ...ฉันทมีเป้าหมายของฉันทแล้วนี่ ไม่ได้นะ (>_<)(>_<)(>_<)(>_<)-

ฉันทเดินขึ้นไปจนถึงชั้นสามซึ่งเป็นชั้นของห้องพักฉันทเอง ห้องของฉันทคือห้องหมายเลขเจ็ด ห้องพักค่อนข้างแคบ (ถ้าเทียบกับบ้านแล้ว) แต่ว่าสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียวก็โอเคอยู่ ค่าที่พักไม่แพงมากแถมยังใกล้มหาวิทยาลัยก็นับว่าลงตัวแล้วละ

ฉันทวางกระเป๋าลงกับพื้นขณะหยิบกุญแจห้องที่เสียบอยู่ในกระเป๋า กระเป๋าโปรงเต็มแล้วจัดการไขห้อง...

แกริ่ง~ แกริ่ง~

ฉันทได้ยินเสียงกุญแจกระทบกัน แต่เอ๊ะ...ไม่ใช่เสียงกุญแจของฉันทนะ -O-;

แกริ่ง~ แกริ่ง~

ฉันหันไปมองตามเสียงกุกกักที่ดังก้องตรงทางขึ้นบันได บางทีอาจจะเป็นเพื่อนข้างห้อง ฉันควรจะทำความรู้จักเอาไว้สินะ เพื่อมิตรภาพดีๆ ในอนาคต! เป็นสาวสวยแล้วต้องนิสัยดีด้วย (-_-)(-_-)(-_-)(-_-)

คนที่ควรงุกกักที่ปลายนิ้วนี้คือผู้ชายร่างสูงๆ ที่ได้เลือกสวมแบบมีชุดสีเทา ฉันพยายามมองทะลุเข้าไปภายในหมวกที่ปิดลงมาเกือบจะครึ่งใบหน้าของเขา ดูรูปร่างแล้วดูดีแฮะ แต่พวกหุ่นดีหน้าตาซังกะบ๊วยก็มีถมเถไป เพราะฉะนั้นต้องมองให้ลึก...

และทันทีที่นั่นตานั่นเลื่อนมาสบสายตากับฉันเข้า...

...นัยน์ตาสีเทา

...ใบหน้าเรียว

...เส้นผมสีฟาง

...เขา...

...ซีเปีย...

"..." เขาสบตากับฉันที่ตะลึงค้างไปแล้ว

...เขาเหลือบตามองฉันแล้ว...ยิ้ม...ยิ้มมุมปากให้...

สวรรค์! ○////○

เขา...เขาจริงๆ ด้วย...เขา...เขา!!!

กรี๊ดกรี๊ด~

แก๊กรีก~

เขาไขกุกกักห้องหมายเลขแปดเข้าไปท่ามกลางความเงิบที่เต็มไปด้วยความกดดันที่สงสัยว่าฉันจะเป็นคนสร้างมันขึ้นมาเอง ฉันเองก็เหมือนกัน...ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น...ตะลึงค้าง...ซ็อก...กับชะตากรรมของตัวเอง...

ห้องของฉันคือห้องหมายเลขเจ็ด

แล้วห้องที่เขาเพิ่งเดินเข้าไปคือห้องหมายเลขแปด...

...ห้องข้างๆ กันเนี่ยนะ!!!

โธ่...บอกแล้วไงว่าเรื่องทั้งหมดนะลิขิตฟ้า!

2

Holy Angel University

ฉันยืนมองป้ายมหาวิทยาลัยแสนหรูหราของตัวเองด้วยความรู้สึก
จึ๊กจึ๊กในหัวใจยังงៃชอบกล พอยิ่งคิดว่าวันนี้จะเป็นวันเปิดตัวโฉมใหม่ของ
ตัวเองก็ยิ่งรู้สึกจึ๊กกะเดียมเข้าไปใหญ่ ตื่นเต้นสะ >O<//

จริงๆ แล้วเมื่อเช้าฉันตั้งใจจะมาดักหน้าห้องเขา แต่เพราะเมื่อคืน
ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับสุดท้ายเลย...ตื่นสาย -O-! ฉันใช้เวลาแต่งตัวอยู่
ในห้องประมาณสามชั่วโมงได้ เพราะแบบนั้นถึงได้มามหาวิทยาลัยเกือบ
ป้ายทั้งๆ ที่พิธีต้อนรับน้องใหม่จะมีไปตั้งแต่เช้าแล้ว ฉันให้ความสำคัญ
กับความสวยความงามมากกว่าอยู่แล้ว >_< (มันเป็นอีกวิธีที่อยู่ในกฎของ
ความโดดเด่น)

ฉันเดินไปที่ตึกคณะออกแบบแฟชั่นพร้อมกับเซตหน้าตลอลด ฉัน
ไม่ได้หลงตัวเองหรือกนะ แต่ไม่ว่าจะเดินผ่านใครก็มีแต่คนหันมามอง แม้
แต่ผู้หญิงเองก็ด้วย เอ...วันนี้แต่งหน้าจัดไปหรือเปล่านะ -_-o

เอ๊ะ...เกิดอะไรขึ้นนะ -*-

พอไปถึงหน้าตึกคณะก็เห็นว่ามึนนักศึกษากลุ่มใหญ่ๆ นั่งมุงกันอยู่
แล้วก็มีผู้ชายท่าทางน่ากลัวกำลังตะคอกใส่หน้านักศึกษาชายคนหนึ่งที่ยืน
นิ่งๆ โดยไม่ได้ตอบอะไร อะไรกันเนี่ย O.O

"คุณเป็นส่วนหนึ่งของคณะของเราแต่กลับโดดพิธีต้อนรับ
น้องใหม่ แบบนี้หมายความว่ายังงៃครับคุณพอร์ซ! อย่าคิดนะครับว่าทาง
บ้านคุณเป็นห้องเสื้อใหญ่แล้วจะมีสิทธิ์มาทำตัววิไอพีเหนือคนอื่นฯ
อำนาจเงินตราอาจจะใช้กับคณะอื่นๆ ในไฮลี้แองเจิ้ลได้ แต่ผมขอพูดไว้
ตรงนี้เลยนะครับว่าไม่ใช่กับคณะของเรา!"

...น่ากลัวจัง TAT

ฉันชะงักเท่าที่สวมรองเท้าสั้นสูงทันที ควรจะหมีมัยเนี่ย ฮือๆ กลัว
จังเลย ทำไมโหดแบบนี้ (วะ) นี่เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่แสนจะไฮโซ
เลิศหรูนั่นจริงหรือเปล่าเนี่ย T_T